

Installationsföreläsning

Redaktionellt

I serien installationsföreläsningar har *Pedagogisk Forskning i Sverige* velat lyfta fram de visioner man i egenskap av ämnesföreträdare haft när man tillträtt sin befattning som professor i pedagogik. Funktionen som ämnesföreträdare har betydande konsekvenser för såväl den disciplin man representerar som för den institution där man försättningsvis skall vara verksam som lärare och forskare. Tidskriften har därför sett det som en av sina uppgifter att bidra till att underlätta när det gäller att få ta del av och förhoppningsvis också diskutera ämnesföreträdarnas idéer och visioner – på institutionen eller i andra fora. Det är ju genom det vetenskapliga samtalet kunskapen prövas och vinner kraft, vilket ju är en viktig aspekt inte minst när det gäller pedagogikämnet som vetenskaplig disciplin.

Villkoren har emellertid varierat mellan landets olika lärosäten, när det gäller ämnesföreträdarnas möjligheter att som nytillträdde proklamera sina program; från regelrätta installationsföreläsningar över installationsföreläsningar som begränsats till ungefär 15 minuters anförande, till inga installationsföreläsningar alls. Detta har gjort serien installationsföreläsningar en smula haltande, särskilt nu när ett större antal professurer tillsatts i Göteborg, där man över huvud taget inte har installationsföreläsningar. Dessa skiftande villkor tillsammans med de nya förutsättningar som kommer att gälla för lärartjänster vid universitet och högskolor, gör att redaktionsrådet fattat beslut om att serien med installationsföreläsningar ska avslutas. Den installationsföreläsning som här kommer från Ulla Riis och Uppsala, där man begränsat tiden till 15 minuter, får således sätta punkt för serien *Installationsföreläsning*, som tidigare haft tre inlägg: Tomas Englund (nr 1 1996), Siv Fischbein (nr 2 1996) och Per-Johan Ödman (nr 2 1997).